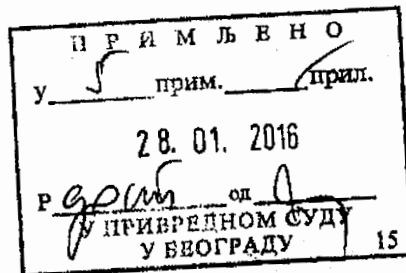

Република Србија
Привредни апелациони суд
6 Пж 3641/15
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Загорке Коловић, председника већа, судије Снежане Марић и судије Зорице Туцаков, чланова већа, у правној ствари тужиоца Привредно друштво „Хидроелектране Ђердап“ ДОО Кладово, Трг краља Петра бр. 1., против туженог „Национални привредни оператер“ ДОО Београд, Немањина број 4/12, чији је пуномоћник Иван Хаднађев, адвокат из Београда, ул. Белгијска број 6., ради поништаја уговора, вредност предмета спора 1.000.000,00 динара, у поступку по жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 10. П.6081/2014 од 07.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 10. П.6081/2014 од 07.05.2015. године.

Образложење

Пресудом првостепеног суда под означеним бројем у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев, па су поништени уговори без заводног броја потписни дана 28.08.2014. године и то: један од стране директора Огранка ХЕ „Ђердап 1“ Кладово, Љубише Јокића а други од стране заступника Огранка ХЕ „Ђердап 2“ Неготин, Љиљане Милићановић и утврђено је да исти не производе правно дејство. У ставу II изреке одбијен је предлог туженог (погрешно означено тужиоца), за прекид овог поступка до правноснажног окончања кривичног поступка који се води против радника туженог Душана Олујића, док је у ставу III изреке обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.800,00 динара.

Против наведене пресуде првостепеног суда тужени благовремено изјављује жалбу побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка као и због погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених навода жалбе предлаже да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није дат.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде применом чл. 386 ст. 3 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из ч. 374. ст. 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, док се у жалби туженог не указује на друге битне повреде поступка.

Према стању у списима, предмет спора је поништај 2 уговора без заводног броја, који су потписани дана 22.08.2014. године и то један од стране директора Огранка ХЕ „Ђердап 1“ Кладова, а један од стране заступника ХЕ „Ђердап 2“ Неготин, као и утврђење да исти не производе правно дејство, с обзиром да су према наводима тужиоца закључени услед преваре и заблуде и као такви рушљиви.

Тужени се од постављеног тужбеног захтева бранио истичући да оцену суда да ли је уговор закључен на преваран начин може донети само кривични суд и то правоснажном пресудом, па стога предлаже да првостепени суд прекине овај поступак до правоснажног окончања кривичног поступка који се води против радника туженог који је закључио такав уговор, с обзиром да је против њега поднета кривична пријава и оптужница због кривичног дела преваре.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, у конкретном случају се ради се о типским писменима, идентичне садржине, са називом „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, док је реч „уговор“ написан, знатно ситнијим словима између редова. Предметни уговори потписани су дана 28.08.2014. године између туженог, као пружоца услуга и тужиоца, као корисника услуга. У њима стоји да овлашћени представник корисника услуга потврђује да приликом потписивања уговора прима од представника пружоца услуга „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, на УСБ-у у уговореном броју примерака, те да је корисник услуга упознат са подацима које садржи овај пакет и да у том погледу неће исказивати рекламације, да уговор важи за ову и следеће три године и да се аутоматски продужује, осим, ако се не откаже писаним путем у периоду од 01.01. до 07.01. за сваку од тих година и да отказивање важи само за ту годину, те да цена једног Пакета износи 98.000,00 динар без обрачунатог ПДВ-а. По једном уговору тужилац је за ХЕ „Ђердап 1“ поручио 5, а по другом уговору ХЕ „Ђердап 2“ 3 комада. Из исказа парничних странака, као и лица запослених код тужиоца који су саслушани као сведоци, првостепени суд даље утврђује ода су се представници туженог, путем телефона претходног дана најпре представили и најавили као лица из Министарства привреде, да су као сврху посете навели достављена документа из овог Министарства, те да су критичног дана на преваран начин навели овлашћена лица тужиоца да потпишу предметне уговоре, који при том, уопште нису ни личили на уговоре. Поред овога, током првостепеног поступка утврђено је да представници туженог приликом потписивања писмена, ничим нису предочили тужиоцу односно објаснили, каква ће обавеза бити створена на страни тужиоца њиховим потписивањем.

Код оваквог стања ствари, правилно је становиште првостепеног суда да су спорни уговори закључени дана 28.08.2014. године рушљиви, с обзиром да је приликом њиховог потписивања тужилац био доведен у заблуду у погледу природе документа који потписује, јер је био у уверењу да потписивањем спорних писмена, туженом, у ствари даје потврду о пријему документа из Министарства привреде, те да неће бити дужан да плаћа накнаду за испоручене медије, где су груписани подаци о личним подацима правних лица Републике Србије, који су иначе доступни бесплатно на интернету, сваком кориснику. Поред овога, из

исказа Љубише Јокића, законског заступника тужиоца, утврђено је да је истог дана након приспећа спорне пошиљке, када се упознао са њеном садржином, поднео кривичну пријаву против Душана Олујића, радника туженог, који му је испоручио исту и натерао га да потпише отпремнице. И из исказа Љиљане Милицановић, директора Огранка ХЕ „Ђердап 2“, првостепени суд је такође утврдио да је други уговор закључен на идентичан начин као и први, тако што је претходног дана примила телефонски позив да је зову из Министарства привреде да би најавили долазак свог сарадника и да је сутрадан радник туженог Душан Олујић, дошао у журби у њену канцеларију и том приликом јој је предао коверат са 3 пакета и при одласку јој је рекао да потпише папир преко кога је он држао руку и да је показао место где треба да потпише да би се он раздужио у Министарству привреде, што је и учинила, а на излазу је питао где седи секретарица како би ставио печат на потпис.

Према стању у списима, предметну тужбу, тужилац је поднео првостепеном суду дана 09.09.2014. године, па је стога иста благовремена у смислу чл. 117. став 1) Закона о облигационим односима. Поред овога, предметна тужба поднета је пре него што му је тужени испоставио рачун тужиоцу на основу оваквог уговора који је издат дана 04.11.2014. године, чиме је и по становишту другостепеног суда тужилац недвосмислено исказао своју вољу да не жели да ступи у пословни однос са туженим, нити да има намеру да са њим закључи двострано теретни правни посао.

Код оваквог стања ствари, правилно је становиште првостепеног суда да је сама форма у којој су сачињени спорни уговори конципирана тако да може да доведе у заблуду лице које их је потписало, с обзиром да у себи не садржи јасну ознаку да је у питању уговор, а посебно имајући у виду утврђену чињеницу да је реч „уговор“, као и остали битни елементи написани јако ситним словима, без уобичајеног означавања чланова и на позивање на одређене чланове уговора. Из изнетих разлога, правилно је и становиште првостепеног суда да спорни уговори својом израдом и концепцијом више подсећају на наруцбеницу, што може утицати на стварање заблуде о природи самог документа. Имајући у виду и друге околности, под којим су овакви уговори закључени, као и наводе тужиоца о постојању више кривичних пријава које су од стране трећих лица поднете против законског заступника туженог и његовог радника, са идентичним описом поступања (лажно представљање путем телефона у име Министарства привреде), то је и правилно становиште првостепеног суда да се у конкретном случају са основом може сматрати да је тужилац потписивањем спорних писмена имао убеђење да даје потврду о пријему докумената из Министарства привреде, а у ову заблуду да је доведен од стране представника туженог, са намером да га наведе на закључење уговора, који има карактер претплатничког уговора.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, односно чл. 61. као и чл. 65. Закона о облигационим односима, па у смислу чл. 112. Закона о облигационим односима налази да се у ради о рушљивим уговорима, те су исти поништени и утврђено да не производе правно дејство, па одлучено као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Правилно је првостепени суд одбио предлог туженог за прекид овог поступка до правноснажног окончања кривичног поступка који се води против радника туженог Душана Олујића, због учињеног кривичног дела преваре. Ово из разлога што се у овој парници расправљало и одлучивало да ли су код одговорних лица тужиоца, приликом закључења спорних уговора постојале мане воље, а који

поступак је потпуно независан од кривичног поступка који се води ради утврђења кривичне одговорности радника туженог и учињеног кривичног дела преваре, па је правилно одлучено као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Правилна је и одлука о парничним трошковима која је садржана у ставу трећем изреке, јер је донета с обзиром на успех тужиоца у овом спору, а имајући у виду његов опредељени захтев за накнаду парничних трошкова, уз правилну примену важеће ТТ као и чл. 163. и 164. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, неосновани су и без утицаја на законитост и правилност побијане пресуде као и на доношење другачије одлуке суда у овој правној ствари сви наводи жалбе туженог, па је на основу чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

СМ/ЈС/ЕВ

Председник већа – судија

Светорка Коловић, с.р.

Личност отправка

WWW.CTINS.rs

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
10. П. 6081/2014
07. мај 2015. године
Београд
Масарикова бр. 2

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија *Наталија Пејић-Кордић* као судија појединац у спору тужиоца Привредно друштво „Хидроелектране Ђердап“ д.о.о., Кладово, Трг краља Петра бр. 1, против туженог „Национални привредни оператер“ д.о.о. Београд, ул. Немањина 4/12, кога заступа пуномоћник Иван Хаднађев, адвокат из Београда, ул. ~~Београдска~~ ~~Београдска~~, ради поништаја уговора, вредност предмета спора 1.000.000,00 динара, по одржаној главној расправи, закљученој у присуству пуномоћника странака, на рочишту дана 07.05.2015. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I – УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Привредног друштва „Хидроелектране Ђердап“ д.о.о. Кладово према туженом Национални привредни оператер д.о.о. Београд, па се поништавају уговори без заводног броја тужиоца, потписани дана 28.08.2014. године и то: један од стране директора Огранка ХЕ „Ђердап 1“ Кладово, Љубише Јокића, и један од стране заступника Огранка ХЕ „Ђердап 2“ Неготин, Љиљане Милићановић и утврђује се да исти не производе правно дејство.

II – ОДБИЈА СЕ предлог тужиоца за прекид овог поступка до правоснажног окончања кривичног поступка који се води против радника туженог Душана Олујића.

III – ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 106.800,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Образложење

Предмет тужбеног захтева је поништај Уговора од 28.8.2014. године закључених између туженог и Огранака тужиоца ХЕ „Ђердап 1“ Кладово и Огранак ХЕ „Ђердап 2“ Неготин.

Тужилац је у тужби, поднетој овом суду 09.09.2014. године најпре појаснио да је организован као друштво са ограниченом одговорношћу, које у свом саставу има 4 огранка и то: Огранак ХЕ „Ђердап 1“ Кладово, Огранак ХЕ „Ђердап 2“ Неготин, Огранак „Власинске ХЕ“ Сурдулица и Огранак ХЕ „Пирот“ Пирот и да огранке друштва заступају директори тих огранака.

Тужилац је навео да је дана 27.08.2014. године, директор Огранка ХЕ „Бердап 1“ Кладово - Љубиша Јокић, добио позив, како је њему представљено из Министарства привреде, тражећи пријем ради уручења докумената у вези Огранка ХЕ „Бердап 1“. Директор овог Огранка је овај састанак заказао за 28.08.2014. године у 10:00 часова. Тог дана је дошао тзв. представник Министарства привреде, који се представио као Душан Олујић и који је идентификован на основу личне карте и потом примљен код директора Јокића. Том приликом је усмено објаснио директору да има обавезу да уручи пакет личних података и притом предао 5 фасцикли и од директора затражио да потпише да је та пошиљка предата, што је директор Јокић и учинио.

Даље је навео да је истог дана у Огранку ХЕ „Бердап 2“, које по пуномоћју заступа Милицановић Љиљана, на исти начин Душан Олујић уручио 3 фасцикле, такође тражећи од пуномоћника да потпише пријем пошиљке. Одмах након потписивања заступник Милицановић Љиљана је исправу коју је потписала копирала и читајући закључила да је уствари потписала Уговор, закључен дана 28.08.2014, између Националног привредног оператера д.о.о. Београд, као пружаоца услуга (у овој тужби тужени) и Привредног друштва Хидроелектране „Бердап 2“, као корисника услуга. Одмах након потписивања овог тзв. Уговора, лице које је донело пошиљку се удаљило из просторија Огранка ХЕ „Бердап 2“.

Тужилац је овај догађај одмах пријавио надлежним полицијским станицама у Неготину и Кладову и надлежна лица су поднела кривичну пријаву због основане сумње да је учињено кривично дело преваре. Тужилац наводи да директор Огранка ХЕ „Бердап 1“ није за себе задржао примерак, односно копију тог писмена које је потписао, а није ни могао, јер му је исто одмах након потписивања одузето од стране лица које му је и уручило али је сигуран да је потписао писмено које у свом називу има натпис „ПАКЕТ ЛИЧНИХ ПОДАТАКА ПРАВНИХ ЛИЦА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ“, какво писмено је потписала и заступник ХЕ „Бердап 2“.

И директор Огранка ХЕ „Бердап 1“ и заступник Огранка ХЕ „Бердап 2“, истичу да су приликом потписивања овог писмена били у заблуди у односу на битна својства тог писмена, као и лица које им је писмено понудило, јер су веровали да се ради о представнику Министарства привреде, тако да су на преваран начин потписала Уговор којим су потврдили да су од представника пружаоца услуга, тј. овде туженика, примили „Пакет личних података правних лица Републике Србије“ и то за Огранак ХЕ „Бердап 2“ - 3 комада, а за Огранак ХЕ „Бердап 1“ - 5 комада, чиме су потврдили да су примили пакете, што не одговара истини, јер ништа нису наручивали, већ им је Уговор подметнут на преваран начин, јер су оба директора веровала да примају пошиљку из Министарства привреде. Овим Уговором одређена је цена једног пакета, у износу од 98.000,00 динара, а корисник услуга се обавезао да ће укупну цену из Уговора исплатити у року од 5 дана од дана испостављања рачуна.

Тужилац сматра да нема обавезу исплате ни једног рачуна према туженом, јер није у никаквом пословном односу са тужеником, а исплатом ових рачуна за тужиоца би настала ненадокнадива штета, јер наведене износе не би могао да поврати од лица која се баве преварним радњама, на шта указује и чињеница да је оптужница против Душана Олујића поднета 02.04.2008. године, а из описа дела произилази да се ово лице и раније бавило оваквим преварним радњама.

Као доказ предложио је саслушање у својству сведока, на околности начина потписивања спорног писмена Душана Олујића и заступника тужиоца који су Уговор потписали.

Даље је навео да му је тужени 4.11.2014. године испоставио фактуру бр 00112/2014 на износ од 490.000,00 динара на основу уговора закљученим са Органком „Бердап 1“

Пошто сматра да су Уговор закључени на преваран начин, то на основу чл.65., у вези чл. 61. ЗОО, предлаже суду да поништи уговоре без заводног броја тужиоца, потписане дана 28.08.2014. године и то: један од стране директора Огранка ХЕ „Бердап 1“ Кладово, Љубише

Јокића, и један од стране заступника Огранка ХЕ „Ђердап 2“ Неготин, Љиљане Милићановић, утврди да исти не производе правно дејство, и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка.

Тужени је у целости оспорио тужбу и тужбени захтев. Истакао је да тужилац тражи поништај уговора јер је исти потписан на преваран начин, па како против је радника туженог који су закључили такав уговор поднета кривична пријава и оптужница због кривичног дела преваре, сматра да оцену да ли је уговор закључен на преваран начин може донети само кривични суд правоснажном пресудом и предлаже да Привредни суд из тог разлога прекине поступак до правоснажног окончања кривичног поступка.

Предложио је да суд одбије тужбени захтев у целости, трошкове је одређено тражио.

На основу неспорних чињеница и чињеница утврђених оценом доказа у смислу члана 7 и 8. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/2011), уз примену правила о терету доказивања из чл. 228 и 231. ЗПП, суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Међу странкама није спорно да су предметни уговори закључени.

Међу странкама је спорно да ли су предметни уговори закључени у заблуди или услед преваре у погледу својства самих докумената, као и представника туженог.

Увидом у спорне уговоре суд је утврдио да су у питању типска писмена, идентичне садржине са назначеним називом „ПАКЕТ ЛИЧНИХ ПОДАТАКА ПРАВНИХ ЛИЦА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ“, док је реч „уговор“ написана знатно ситнијим словима између редова, што суд налази неуобичајеним за овакву врсту документа. Наведено је да су закључени 28.8.2014. године између туженог као пружаоца услуга и тужиоца као корисника услуга, да овлашћени представник корисника потврђује да приликом потписивања овог уговора примио од представника пружаоца услуге „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, на усб-у у уговореном броју примерака, да је корисник услуга упознат са подацима које садржи овај пакет на усб-у и да у том погледу неће исказивати рекламације, да уговор важи за ову и следеће три године, да се аутоматски продужује осим ако се не откаже писменим путем у периоду од 1.1 до 7.1. за сваку од тих година и да отказивање важи само за ту годину и да цена једног пакета износи 98.000,00 динара без ПДВ-а. По једном уговору тужилац је за Огранак „Ђердап 1“ поручио 5, а по другом за Огранак „Ђердап 2“ 3 примерка. Уговор са „Огранком 1“ је потписан и оверен од стране странака, док Уговор са „Огранком 2“ није презентован суд у потписаној верзији од стране туженог.

Суд је на околности саслушања спорних уговора у својству сведока саслушао законске заступнике тужиоца и туженог.

Директор Огранка ХЕ „Ђердап 1“ Љубиша Јокић, саслушан као сведок, изјавио је да је 27.августа 2014. године у канцеларији примио телефонски позив, да му је речено да је на вези Министарство привреде, извесни г. Шапоња. По представљању г. Шапоња је такође рекао да је из Министарства привреде, да има да донесе нека поверљива документа за Хидроелектрану и питао га да ли ће сутрадан бити на послу, пошто је потребно лично да их прими. Пошто је потврдио да ће бити на послу, речено му је да ће неко из Министарства доћи да документа донесе, а он је о томе обавестио и службу обезбеђења. Сутрадан око 20 до 10.00 секретарица га је обавестила да је стигао господин из министарства који се представио као Душан Олујић и донео му папир на коме је на врху писао „Пакет личних података правних лица Републике Србије“ само да потпише, пошто се јако журило. При изласку, замолио је секретарицу да му стави печат на потпис и отишао. Истог дана после неког времена звали су га из „Ђердап 2“ и питали да ли је примио нека документа, он је рекао да је био неки човек из Министарства привреде и донео нека документа. Они су му рекли да није баш тако и да изгледа да је у питању нека превара. Одмах је звао Министарство привреде где му је речено да не познају никакве г. Шапоњу и Олујића, а сведок је одмах случај пријавио полицији.

Директор Огранка ХЕ „Ђердап 2“ Љиљана Милицановић, саслушана као сведок, изјавила је да је 27.августа 2014. године у канцеларији примила телефонски позив, да јој је речено да је зову из Министарства привреде, извесни г. Шапоња. По представљању г. Душан Шапоња је такође рекао да је из Министарства привреде и да зове да би најавио долазак свог сарадника сутрадан како би донео некакав регистар привредних субјеката у Србији, уз објашњење да га достављају свим субјектима ради боље сарадње. Пошто га је питала за име сарадника због најаве на капији, он је рекао да на зна тачно ко ће од сарадника на терену доћи конкретно. Следећег дана са капије јој је јављено да са на улазу налази особа под именом Душан Олујић који је најављен код ње претходног дана. Пуштен је, представио се да долази из Министарства привреде, када је ушао понудила га је да седне, он је одбио јер се јако журио и предао јој коверат са три пакета унутра. При одласку рекао јој је да потпише признаницу да он раздужи у Министарству привреде. Она је потписала папир са ситно писаним словима преко којих је он држао руку и показао јој где да потпише. Захвалио се и одмах пошао напоље и на излазу питао где је секретарица да стави печат на потпис. На њено питање шта ће му печат на признаници Министарству, рекао је да тако траже од њега. Рекла је да је печат на трећем спрату у архиви и да ће послати секретарицу да ставе печат, али је рекла и да обавезно ископирају један примерак за њу. Он је рекао да нема потребе, да ће добити оригинал из министарства. Пошто јој је све то било сумњиво, позвала је архиву да каже да се то обавезно ископира. После пар минута секретарица се вратила и рекла да је имала вербални дуел са Олујићем који је инсистирао да се документ не ископира. Када га је прегледала видела је да у делу текста ситно пише „Уговор“ одмах је позвала капију како би зауставили Олујића, где су јој рекли да је он у међувремену ужурбано отишао. Све се то десило за мање од 15 минута. Одмах је позвала Министарство привреде где су је информисали да г. Шапоња и Олујић не раде у Министарству, ушла је на интернет и у АПР сазнала да тужени постоји као приватна фирма, а на сајту НБС да му је блокиран рачун од 08.08.2014. године, након чега је одмах позвала МУП и поднела кривичну пријаву. Изјавила је да како врло често Хидроелектрану зову и у њу долазе из разних Министарстава, није могла да претпостави овакав догађај.

Сведок Душан Шапоња, статутарни заступник туженог, саслушан у својству странке је изјавио да је Душан Олујић запослен код туженог и да односи пакете договорене са клијентима у договорено време и место, а клијент је у обавези да потпише уговор. Изјави да је упознат да је пакет достављен тужиоцу у Београду а не у Кладову и да је то слободан избор туженикових запослених. На питање пун. тужиоца изјавио је да тужени зове клијенте и разговара са њима, а ко пристане да потпише уговор, шаљу му пакете. На питање да ли се уговор зове „ПАКЕТ ЛИЧНИХ ПОДАТАКА ПРАВНИХ ЛИЦА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ“ и на ком месту је написано да је реч о уговору изјавио је да је копија нејасна и да не може да одговори, као и да му је познато да се против њега и Душана Олујића води кривични поступак за превару.

Сведок Душан Олујић, изјавио је да је био 28.08.2014. године у Органку 1 и Органку 2 тужиоца, а на темељу договора које је директор Шапоња сачинио са директором огранка 1, чини му се да се презивао Јокић и огранка 2, женске особе. Уговори су били унапред припремљени, са свим елементима, количином и ценом и другим битним елементима. Дошао је најављеног дана, представио се да долази у име туженог, уручио је пакете, предочио уговор који су потписали у два примерка. На питање суда изјавио је да се није представљао да долази из Министарства привреде, а на питање зашто је реч „уговор“ на уговору написана много ситнијим словима од наслова, изјавио је да он то не зна, да је то политика фирме и да о свему везаном делатност туженог треба питати Шапоња Душана, а његово је само да службено уручи пакете.

Суд је у потпуности поклонио веру исказима сведока Љубише Јокића и Љиљане Милицановић, обзиром да су се јасно и недвосмислено изјашњавали о спорном догађају, да су им искази међусобно сагласни, као и суд налази да нису имали никаквог разлога да

евентуално безразложно терете окривљене. Суд није поклонио веру исказима сведока Душану Шапоњи и Душану Олујићу, с обзиром да су исти контрадикторни и конфузни, да су деловали припремљено, срачунато на избегавање кривице, а да на јасно постављена питања суда и пуномоћника тужиоца нису пружили никакве одговоре.

Члан 61. Закона о облигационим односима у члану 1. прописује да је заблуда битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор ако се закључује с обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а страна која је у заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине. Члан 2 предвиђа право стране која је у заблуди да тражи поништај уговора због битне заблуде, осим ако при закључењу уговора није поступала с пажњом која се у промету захтева, док је чланом 3. прописано да у случају поништаја уговора због заблуде, друга савесна страна има право да тражи накнаду претрпљене штете без обзира на то што страна која је у заблуди није крива за своју заблуду. Члан 65. ЗОО у ставу 1. прописује да ако једна страна изазове заблуду код друге стране или је одржава у заблуди у намери да је тиме наведе на закључење уговора, друга страна може захтевати поништај уговора и онда кад заблуда није битна, у ставу 2 да страна која је закључила уговор под преваром има право да захтева накнаду претрпљене штете. Чланом 112 ЗОО прописано је да уговорна страна у чијем је интересу рушљивост установљена може тражити да се уговор поништи.

Из исказа странака, запослених код тужиоца, суд је закључио да су им се представници туженог, најпре представили као лица из Министарства привреде, да су као сврху посете навели достављање докумената из Министарства, и да су их том приликом на преварни начин навели да потпишу предметни уговор који уопште није личио на уговор. Такође, из исказа сведока на страни туженог ничим није предочено да је тужиоцу објашњено да ће при том икаква обавеза неће бити створена на страни тужиоца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања суд је закључио да су предметни уговори, закључени 28.08.2014. године, рушљиви, јер је тужилац био доведен у заблуду у погледу природе документа који потписује - предметних уговора, јер је био у уверењу да потписивањем отпремнице туженом у ствари даје потврду о пријему докумената из Министарства привреде, а не да ће бити дужан да плаћа за испоручене медије где ће подаци бити груписани. На то упућује и само понашање тужиоца након потписивања уговора, јер је одмах истог дана 28.08.2014. године, Љубиша Јокић као законски заступник тужиоца поднео кривичну пријаву, док је тужбу поступајућем суду поднео 09.09.2014. године, дакле пре него што му је тужени испоставио рачун по спорном уговору, који је издат 04.11.2014. године, чиме је тужилац недвосмислено исказао своју вољу да не жели да ступи у пословни однос са туженим, нити да има намеру да са њим закључи двострано теретни правни посао. Осим тога, сама форма у којој су сачињени спорни уговори од 28.08.2014. године, концептирана је тако да може да доведе у заблуду лице које је потписује, јер у себи не садржи јасну ознаку да је у питању уговор, односно реч „Уговор“ као и остали битни елементи су написани јако ситним словима, без уобичајеног означавања чланова и позивања на одређене чланове у уговору, тако да предметни уговори својим изгледом и концепцијом подсећају више на наруџбеницу, а што све може утицати на стварање заблуде о природи самог документа, те имајући у виду и друге околности конкретног случаја и наводе о више кривичних пријава против законских заступника и радника тужених са идентичним описима поступања (лажно представљање у име Министарства привреде), то се основано може сматрати да је тужилац потписивањем спорних писмена имао убеђење да даје потврду о пријему докумената из Министарства привреде, а у ову заблуду доведен је од стране туженог са намером да га наведен на закључење уговора који има карактер претплатничког уговора.

Зато је суд, применом цитираних прописа материјалног права усвојио тужбени захтев у целости и одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Предлог тужиоца за прекидом поступка до правоснажног окончања кривичног поступка који се води против радника туженог Душана Олујића је одбијен из разлога што исто није претходно питање за решавање ове правне ствари. Питање које се у овој правној ствари поставља је питање да ли су код одговорних лица тужиоца постојале мане воље или не, што утврђује овај суд у парничном поступку који је потпуно независан од поступка који се води ради утврђивања кривице радника туженог, као потпуно одвојене категорије, и одлучено је као у изреци пресуде у ставу другом на напред описан начин.

Суд је ценио и све остале наводе странака и доказне предлоге, али је нашао да нису од утицаја на другачије решење ове правне ствари, па их није посебно образлагао.

Одлуку о трошковима, као у ставу трећем, суд је донео у смислу чл. 163. и 164. ЗПП-а, па је тужиоцу на опредељени захтев досудио трошкове на име таксе на тужбу и таксе за одлуку у износу од по 35.600,00 динара и износ од по 17.800,00 динара за таксу на предлог за одређивање привремене мере и таксу на решење по предлогу за одређивање привремене мере, све по ТТ.

Поука о правном леку:

Против ове одлуке може се изјавити жалба Привредном апелационом суду у Београду, а преко овог суда, у року од 8 дана од достављања, и то само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Судија

Наталија Пејић-Кордић

-за тачност отправака оверава -

WWW.CTINC.RS